

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci navrhovateľky: **M., s.r.o.**, zastúpenej advokátkou Mgr. Z. Z., proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/42/2010 zo dňa 31. augusta 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/42/2010 zo dňa 31. augusta 2010 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku **a v e c v r a c i a** odporkyňi na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím č. RP/42/2010 zo dňa 31. augusta 2010 odporkyňa podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g) zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú

v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že zo dňa 2. marca 2010 o cca 19.31 hod. odvysielal v programe Televízne noviny príspevok *D.*, ktorý svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti spoločenskej skupiny dôchodcov, za čo mu bola podľa § 64 ods. 1 písm. d) v spojení s § 67 ods. 5 písm. e) zákona č. 308/2000 Z. z. uložená sankcia – pokuta vo výške 10 000 eur.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporkyňa uviedla, že príspevok *D.* sa zaoberal problémom starnutia populácie a dopadom tejto skutočnosti na slovenskú ekonomiku. Príspevok poukázal na skutočnosť, že nepriaznivý demografický vývoj bude mať v budúcnosti za následok zvýšenie sociálnych odvodov pracujúcich z dôvodu, že dvaja pracujúci budú musieť zo svojich odvodov prispievať na dôchodok jedného dôchodcu. V posudzovanom príspevku tiež odznela informácia, že na nepriaznivý demografický vývoj populácie na Slovensku, ako aj v iných krajinách, významne vplýva pokrok v medicíne, ktorá je schopná predlžovať život ľudí, v dôsledku čoho budú občania v dôchodkovom veku poberať dôchodok dlhšie ako kedysi.

Odporkyňa sa viac – menej stotožnila s tvrdením navrhovateľky, že pokiaľ ide o obsahovú stránku, v príspevku odzneli pravdivé a overiteľné informácie. Neprijateľný bol však spôsob spracovania ponúkaných informácií poukazujúcich na skutočnosť, že zvyšovanie veku populácie súvisí s pokrokom v medicíne. Odporkyňa poukázala na úvodný vstup moderátorky, v ktorom odznelo: *„Dvaja pracujúci budú musieť zo svojich platov uživiť jedného dôchodcu. ... Môže za to pokrok v medicíne. Vďaka nemu dokážu lekári zachraňovať životy starším ľuďom, a tí tak poberajú dôchodky dlhšie ako kedysi.“* Následne v príspevku redaktor konštatoval nasledovné: *„Dôchodkový systém musí počítať aj s ďalším rizikom. Slovensko starne totiž tým rýchlejšie, čím väčší je pokrok v medicíne. Inými slovami, čím dlhšie dokážu lekári udržiavať pri živote ľudí na dôchodku, tým viac peňazí budú penzisti stáť.“* Tieto vyjadrenia podľa odporkyne vykresľujú ľudí v dôchodkovom veku ako záťaž, ako osoby, ktoré budú musieť pracujúci „živíť“ zo svojich platov a tak im zostane z ich zárobkov menej peňazí. Odporkyňa konštatovala, že vyjadrenie redaktora *„čím dlhšie dokážu lekári udržiavať pri živote ľudí na dôchodku, tým viac peňazí budú penzisti stáť“* je v rozpore so všeobecne zaužívanými morálnymi hodnotami, kde úcta k starším je samozrejmosťou. Uvedené konštatovanie je dehonestujúce vo vzťahu k ľuďom v dôchodkovom veku, zasahujúce do ich ľudskej dôstojnosti.

Proti rozhodnutiu odporkyne podala opravný prostriedok navrhovateľka poukazujúc na právnu úpravu ochrany osobnosti v Občianskom zákonníku (§ 11 a nasl.), kde je ochrana priznaná fyzickým osobám, pričom nevyhnutnou podmienkou na podanie žaloby o ochranu osobnosti je identifikácia takejto osoby. Poukazujúc na ustanovenie § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľka uviedla, že na uplatnenie práva na ochranu osobnosti je aktívne legitimovaná vždy len tá fyzická osoba, voči ktorej neoprávnený zásah smeroval. Z obsahu odvysielaného príspevku však nie je zrejmé, kto má byť konkrétnou osobou (resp. osobami), do práv ktorých bolo zasiahnuté.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že dotknutá osoba má nárok domáhať sa svojho práva na opravu podľa § 21 zákona č. 308/2000 Z. z. Navrhovateľka má však za to, že odvysielané informácie sú v súlade s pravidlami morálky, etiky, a nijakým spôsobom nezasahujú do ľudských práv kohokoľvek. Z napadnutého rozhodnutia nie je podľa navrhovateľky zrejmé, aký zásah malo vysielanie spôsobiť spoločenskej skupine dôchodcov a aké následky mali pre túto skupinu nastať.

Navrhovateľka poukázala na ústavou zaručenú slobodu prejavu, pričom informovanie verejnosti o veciach verejného záujmu patrí k významným nástrojom kontroly moci. Úlohou spravodajstva a publicistiky je prinášať faktické informácie, kritické pohľady ako aj rozvíjať tvorivú diskusiu a spoločensky prospešnú kritiku. Pritom nevyhnutne dochádza aj ku kontaktu s jednotlivými osobnostnými právami, pričom môže dôjsť ku kolízii práva na informácie s právom na ochranu osobnosti a v takom prípade je potrebné brať zreteľ na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto základných práv. Navrhovateľka uviedla, že relácia Televízne noviny je seriózna spravodajská relácia, ktorá poukazuje na závažné spoločenské problémy, na ktoré reaguje z rozličných uhlov pohľadu. Príspevky týkajúce sa dôchodcov, či dôchodkového systému sú pravidelnými príspevkami, pričom navrhovateľka uviedla konkrétne príklady, a to príspevok Lienka pomoci seniorom (odvysielaný dňa 30.9.2010 o 19.00 hod), príspevok Staroba sa nás dotýka (odvysielaný dňa 30.9.2010 o 22.00 hod) a príspevok Chcú meniť mediálne zákony (odvysielaný dňa 19.9.2010 o 19.00 hod).

V odvolaní ďalej navrhovateľka namietala nepreskúmateľnosť rozhodnutia z dôvodu, že jeho výroková časť neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Vo výroku absentuje popis spáchania alebo popis ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt

bol identifikovaný, aby bolo zrejmé, akým konaním, akými výroky bol správny delikt spáchaný. Táto miera podrobnosti je potrebná pre zamedzenie dvojitého postihu za ten istý skutok, ako aj z dôvodu vylúčenia prekážky veci už rozhodnutej.

Navrhovateľka namieta, že odporkyňa rozhodla v rozpore so závermi konštatovanými v Správe o šetrení sťažnosti č. 1318/171-2010 zo dňa 4.5.2010. Preto nie je zrejmé, čo bolo podkladom pre rozhodnutie odporkyne vo veci samej, na základe akých argumentov a dôvodov postupovala a rozhodla. Navrhovateľka nemala možnosť sa s týmito dôvodmi oboznámiť ani nemala vedomosť o tom, že odporkyňa rozhodne ináč, ako sa konštatuje v monitorovacej správe.

Navrhovateľka namietala aj výšku uloženú sankcie, ktorá je neprimerane vysoká, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, nespĺňa funkciu výchovnú ani preventívnu. Zároveň poukázala na skutočnosť, že rozhodnutie v časti uloženia sankcie nie je dostatočne odôvodnené, obsahuje len paušálny výpočet dôvodov uvedených zákonom bez konkrétnych logických argumentov. Tiež obsahuje vo svojom znení časť odôvodnenia z iného rozhodnutia odporkyne, ktoré sa netýka tohto správneho konania, čo svedčí o paušalizácii odôvodnení akýchkoľvek rozhodnutí odporkyne.

Z uvedených dôvodov má navrhovateľka za to, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia a je nezákonné a nepreskúmateľné. Navrhovateľka preto žiada, aby najvyšší súd rozhodnutie odporkyne č. RP/42/2010 zo dňa 31. augusta 2010 zrušil a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie. V prípade, ak najvyšší súd napadnuté rozhodnutie potvrdí, navrhovateľka žiada o zníženie výšky finančnej sankcie. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania.

K podanému opravnému prostriedku sa písomne vyjadrila odporkyňa pridržiavajúc sa argumentov, ktoré uviedla v napadnutom rozhodnutí. Zdôraznila, že porušením § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. nebol obsah informácií, ktoré zazneli v posudzovanom príspevku, ale spôsob, akým boli prezentované. Konštatovanie redaktora, že *„čím dlhšie dokážu lekári udržiavať pri živote ľudí na dôchodku, tým viac peňazí budú penzisti stáť“*, je v rozpore so všeobecne zaužívanými morálnymi hodnotami, kde úcta k starším ľuďom je samozrejmosťou. Uvedené konštatovanie je dehonestujúce vo vzťahu k ľuďom v dôchodkovom veku, zasahujúce do ich ľudskej dôstojnosti.

Pokiaľ navrhovateľka porovnávala ochranu osobnosti v Občianskom zákonníku a v zákone č. 308/2000 Z. z., odporkyňa k tomu uviedla, že inštitút ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka je inštitútom súkromného práva, zatiaľ čo zákon č. 308/2000 Z. z. spadá do oblasti verejného práva, pričom odporca je týmto zákonom splnomocnený vykonávaním dohľadu nad dodržiavaním právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiiu. Odporkyňa rozhoduje o porušení zákona č. 308/2000 Z. z. a o uložení sankcie bez ohľadu na to, či dotknutý subjekt inicioval občiansko-právne konanie alebo nie.

Odvysielaním posudzovaného príspevku došlo ku kolízii viacerých právom chránených záujmov, a to práva na ochranu ľudskej dôstojnosti a rovnosti s právom na slobodu prejavu a právom na informácie. V tejto súvislosti odporkyňa uviedla, že sloboda prejavu nemá absolútny charakter a je garantovaná len do tej miery, pokiaľ v neprimeranom rozsahu nezasahuje do základných práv a slobôd a právom chránených záujmov iných.

K absencii podrobného popisu skutku vo výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že takýto opis skutku s vymedzením konkrétnych slov, resp. fráz vo výroku rozhodnutia by nebol v súlade s ustanovením § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z., nakoľko toto ustanovenie je formulované veľmi široko. Podľa odporkyne výrok rozhodnutia je formulovaný tak, aby nemohlo dôjsť k zámene identifikovaného skutku s iným skutkom.

K výške uloženej sankcie odporkyňa uviedla, že kritériá na jej uloženie sú uvedené v napadnutom rozhodnutí a sú riadne odôvodnené. V tejto časti odôvodnenia rozhodnutia bola uvedená aj veta, ktorá pochádza z predchádzajúceho rozhodnutia smerujúceho proti navrhovateľke, pričom za túto administratívnu chybu sa odporkyňa ospravedlňuje. Dôvody uvedené pred touto vetou však dostatočne popísali, v čom vidí odporkyňa závažnosť správneho deliktu.

Vzhľadom na vyššie uvedené odporkyňa navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie č. RP/42/2010 zo dňa 31. augusta 2010 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. preskúmal napadnuté

rozhodnutie odporkyne bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 250f ods. 3 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250j ods. 3 O.s.p. za použitia ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p., a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť podľa § 250q ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods.3 O.s.p. za použitia ust. § 250l ods. 2 O.s.p.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Predmetom posúdenia, t.j. predmetom správneho konania, ktoré viedla odporkyňa proti navrhovateľke, bol príspevok *D.*, ktorý navrhovateľka odvysielala v programe Televízne noviny dňa 2. marca 2010 o cca 19.31 hod. Podľa odporkyne tento príspevok svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti spoločenskej skupiny dôchodcov, čím došlo k porušeniu povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm.. a) zákona č. 308/2000 Z. z.

Príspevok *D.* sa zaoberal problémom starnutia populácie a dopadom tejto skutočnosti na našu ekonomiku a na odvodové zaťaženie obyvateľstva v budúcnosti. Odznela v ňom informácia, že podľa Organizácie pre ekonomickú spoluprácu a rozvoj sa do roku 2030 u nás zdvojnásobí počet dôchodcov oproti pracujúcim. K dôchodkovému systému a k veku odchodu do dôchodku zazneli vyjadrenia predsedu vlády, R. F., experta na dôchodkový systém, M. N., a bývalého ministra práce, sociálnych vecí a rodiny, Ľ. K.. V posudzovanom príspevku tiež odznela informácia, že na nepriaznivý demografický vývoj populácie vplýva aj pokrok v medicíne, ktorá je schopná predlžovať život ľudí, v dôsledku čoho budú občania v dôchodkovom veku poberať dôchodok dlhšie ako kedysi.

Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm.. a) zákona č. 308/2000 Z. z. audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Vo výroku napadnutého rozhodnutia odporkyňa vyslovila, že posudzovaný príspevok svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti spoločenskej skupiny dôchodcov. Navrhovateľka k uvedenému namieta, že skupina dôchodcov nie je dostatočne individualizovaný subjekt, a preto nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty správneho deliktu podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. Najvyšší súd k námietke navrhovateľky uvádza, že z citovaného ustanovenia, ktoré vylučuje „zásah do ľudskej dôstojnosti iných“, možno vyvodiť, že predmetom zásahu musia byť práva konkrétnych osôb, ktoré je možné identifikovať. To však neznamená, že musí ísť len o osoby, ktoré sú absolútne konkrétne pomenované, čiže identifikované prostredníctvom určitých osobných údajov. Zásah do práva na ľudskú dôstojnosť môže smerovať aj voči celej skupine osôb, pričom takáto skupina musí byť objektívne identifikovaná a identifikovateľná. V danom prípade odporkyňa rozhodla, že zásah bol vykonaný do práv skupiny osôb pomenovanej ako dôchodcovia. Táto skupina je konkrétne a nezameniteľne identifikovaná aj napriek tomu, že nie sú identifikovaní a pomenovaní jednotliví členovia tejto skupiny. Najvyšší súd sa preto nestotožnil s námietkou navrhovateľky, že v danom prípade nejde o zásah do sféry práva konkrétnej osoby.

V tejto súvislosti možno poukázať na ustanovenie § 19 ods. 1 písm. b) zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré zakazuje podnecovať nenávisť, znevažovať alebo hanobiť na základe pohlavia, rasy, farby pleti, jazyka, viery a náboženstva, politického či iného zmýšľania, národného alebo sociálneho pôvodu, príslušnosti k národnosti alebo k etnickej skupine. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že protiprávne konanie môže smerovať nielen voči právam jednotlivcov, ale aj voči právam celej skupiny osôb identifikovanej podľa rozličných kritérií.

Podľa § 33 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov účastníci konania a ich zástupcovia a zúčastnené osoby majú právo nazeráť do spisov, robiť si z nich výpisy, odpisy a dostať kópie spisov s výnimkou zápisníc

o hlasovaní alebo dostať informáciu zo spisov s výnimkou zápisníc o hlasovaní iným spôsobom.

Z administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že odporkyňa začala voči navrhovateľovi správne konanie vo veci možného porušenia § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., ku ktorému malo dôjsť odvysielaním príspevku *D.* v programe Televízne noviny dňa 2. marca 2010 o cca 19.31 hod. Oznámenie o začatí správneho konania spolu s prepisom predmetného príspevku a výzvou na zaslanie stanoviska a navrhnutie dôkazov bolo navrhovateľovi doručené dňa 26. mája 2010. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka mala možnosť oboznámiť sa s podkladmi rozhodnutia a zaujať k nim stanovisko, resp. navrhnúť dôkazy. Jej argument, že odporkyňa rozhodla v rozpore so závermi konštatovanými v Správe o šetrení sťažnosti č. 1318/171-2010 zo dňa 4.5.2010, nie je relevantný, nakoľko táto správa nie je záväzné rozhodnutie odporkyne vo veci samej. Dohliadať na dodržiavanie povinností ustanovených v zákone č. 308/2000 Z. z., a v osobitných predpisoch, ako aj rozhodovať o uložení sankcií za porušenie týchto povinností patrí do pôsobnosti Rady pre vysielanie a retransmisiu, pričom túto pôsobnosť vykonávajú členovia rady, ktorí rozhodujú spôsobom stanoveným v zákone č. 308/2000 Z. z. Zamestnanci kancelárie rady plnia len úlohy spojené s činnosťou rady, ide teda o podporný aparát, do pôsobnosti ktorého nepatrí rozhodovať podľa zákona č. 308/2000 Z. z. Správa o šetrení sťažnosti, ktorú vypracúvajú zamestnanci kancelárie rady, má len informatívny charakter a v žiadnom prípade nejde o formu záväzného odporúčania, ktorým by boli členovia rady pri svojom rozhodovaní viazaní. Tieto skutočnosti jednoznačne vyplývajú z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z., a preto námietka navrhovateľky, že nemala vedomosť o tom, že odporkyňa rozhodne ináč, ako sa konštatuje v monitorovacej správe, je absolútne nedôvodná. Predstava, že rada by mala rozhodnúť v súlade so závermi správy o šetrení sťažnosti je mylná a nemá oporu v zákone. Námietke navrhovateľky, že v správnom konaní nebolo zrejmé, čo tvorilo podklad rozhodnutia odporkyne, najvyšší súd nemôže prisvedčiť. Z oznámenia o začatí správneho konania je predsa zrejmé, že podkladom pre rozhodnutie je samotný obsah posudzovaného príspevku, ktorého prepis bol navrhovateľke spolu s oznámením aj zaslaný.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľky ohľadom nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu absencie presného popisu skutku vo výrokovej časti rozhodnutia, najvyšší súd dospel k záveru, že táto námietka je dôvodná.

Výrok rozhodnutia predstavuje záväznú, a teda najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania.

Správne delikty, ako aj priestupky a trestné činy, sú premietnutím verejnoprávej zodpovednosti za protispoločenské konanie. Pri správnych deliktoch a priestupkoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, ktoré sa riadi zásadami platnými aj v trestnom práve. Osobitne nevyhnutné je dbať na konkretizáciu skutku v rozhodnutí. V tomto smere je jednoznačná platná právna úprava pokiaľ ide o konanie o trestných činoch a priestupkoch. Podľa Trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Obdobne upravuje náležitosti výroku rozhodnutia o priestupku aj zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, podľa ktorého výrok rozhodnutia musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Neexistuje však takáto jednoznačná zákonná úprava pokiaľ ide o výrok rozhodnutia o správnych deliktoch. V tomto prípade je treba aplikovať § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania.

Výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať špecifikáciu konania (deliktu) v takej miere, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver vyplýva z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku, ako aj zo zásad správneho trestania, podľa ktorých v rozhodnutiach sankčného charakteru, ktorými sú i rozhodnutia o správnych deliktoch, je nevyhnutné presne vymedziť konanie, za ktoré je subjekt postihnutý. Presné pomenovanie protiprávneho konania sa uskutočňuje konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Výrok rozhodnutia musí jednoznačne vymedziť, akého protiprávneho konania sa páchatel dopustil a v akom skutkovom priebehu spáchaný delikt spočíva. Nepostačuje pritom, ak tieto náležitosti obsahuje len odôvodnenie rozhodnutia, keďže len výroková časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníka konania.

Odporkyňa vo výroku napadnutého rozhodnutia uviedla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm.. a) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že zo dňa 2. marca 2010 o cca 19.31 hod. odvysielala v programe Televízne noviny príspevok *D.*, ktorý svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti spoločenskej skupiny dôchodcov.

Takto formulovaný výrok rozhodnutia nespĺňa zákonné požiadavky na jeho presnosť a určitosť s ohľadom na nedostatočné vymedzenie spôsobu konania, ktorým došlo spáchania správneho deliktu.

Skutkové vymedzenie protiprávneho konania vo výroku rozhodnutia navodzuje dojem, že celý obsah príspevku *D.*, ako aj spôsob jeho spracovania, boli v rozpore s ustanovením § 19 ods. 1 písm.. a) zákona č. 308/2000 Z. z. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia však takýto záver nevyplýva. Odporkyňa sa v zásade stotožnila s obsahovou stránkou príspevku, v ktorom odznali pravdivé a overiteľné informácie. Neprijateľný bol však podľa nej spôsob spracovania ponúkaných informácií poukazujúcich na skutočnosť, že zvyšovanie veku populácie súvisí s pokrokom v medicíne. Konkrétne poukázala na úvodný vstup moderátorky: *„Dvaja pracujúci budú musieť zo svojich plátov užiť jedného dôchodcu. ... Môže za to pokrok v medicíne. Vďaka nemu dokážu lekári zachraňovať životy starším ľuďom, a tí tak poberajú dôchodky dlhšie ako kedysi.“* a na následné konštatovanie redaktora: *„Dôchodkový systém musí počítať aj s ďalším rizikom. Slovensko starne totiž tým rýchlejšie, čím väčší je pokrok v medicíne. Inými slovami, čím dlhšie dokážu lekári udržiavať pri živote ľudí na dôchodku, tým viac peňazí budú penzisti stáť.“* Tieto vyjadrenia podľa odporkyne vykresľujú ľudí v dôchodkovom veku ako záťaž, ako osoby, ktoré budú musieť pracujúci „žiť“ zo svojich plátov a tak im zostane z ich zárobkov menej peňazí. Odporkyňa v odôvodnení rozhodnutia konštatovala, že vyjadrenie redaktora *„čím dlhšie dokážu lekári udržiavať pri živote ľudí na dôchodku, tým viac peňazí budú penzisti stáť“* je v rozpore so všeobecne zaužívanými morálnymi hodnotami, kde úcta k starším je samozrejmosťou.

Ako už bolo vyššie uvedené, výrok rozhodnutia musí byť určitý, tak aby nevznikli pochybnosti, aký skutok bol predmetom postihu. Odôvodnenie rozhodnutia nadväzuje na výrokovú časť a musí byť s ňou v súlade. Preskúmané rozhodnutie však tieto požiadavky na jeho obsahové náležitosti nespĺňa. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nevysvetľuje, prečo bolo rozhodnuté tak, ako je

to vyslovené vo výroku, ale správny orgán v odôvodnení spresňuje a dopĺňa výrok rozhodnutia. Takýto postup je v rozpore s ustanovením § 47 ods. 2 a 3 Správneho poriadku. Podľa výroku rozhodnutia celý posudzovaný príspevok, a to jeho obsah ako aj spôsob jeho spracovania, je v rozpore s ustanovením § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. Z odôvodnenia rozhodnutia však nevyplýva, že celý príspevok, najmä pokiaľ ide o jeho obsahovú stránku, je v rozpore s citovaným ustanovením. Odporkyňa sa v odôvodnení rozhodnutia sústredila najmä na jeden opakujúci sa výrok týkajúci sa predlžovania veku obyvateľov z dôvodu pokroku v medicíne. Ak bolo podľa odporkyne problematické len toto konštatovanie navrhovateľky v posudzovanom príspevku, táto skutočnosť mala byť vyjadrená vo výroku napadnutého rozhodnutia. Účastník konania musí mať vedomosť, pre aký konkrétny skutok mu bola uložená sankcia. Skutkovú podstatu správneho deliktu pritom nemusí naplniť celá odvysielaná relácia, ale aj jej časť. Presné vymedzenie skutku je nevyhnutné aj z dôvodu právnej istoty a prevencie do budúcnosti, aby účastník konania poznal, akého konania sa má vyvarovať.

Podľa § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250j ods. 3 O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisu správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch súd nie je viazaný.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne najvyšší súd dospel k záveru, že rozhodnutie č. RP 42/2010 zo dňa 31. augusta 2010 je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť vzhľadom na nedostatočne konkrétne vymedzenie skutku, ktorým mali byť

naplnené znaky protiprávneho konania. Úlohou odporkyne bude vo veci znovu rozhodnúť a pritom dbať na dodržiavanie zákonných požiadaviek na výrokovú časť rozhodnutia, ako aj na jeho odôvodnenie tak, aby jednotlivé časti rozhodnutia neboli vo vzájomnom rozpore, či nesúlade.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil podľa § 250j ods. 3 O.s.p.

Námietkou navrhovateľky týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia skutku sa bude možné eventuálne zaoberať až v prípadnom novom súdnom prieskumnom konaní, potom ako odporkyňa vo veci znovu rozhodne v intenciách tohto rozsudku a navrhovateľka by podala návrh na preskúmanie takého rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. a úspešnej navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal vzhľadom na okolnosti a povahu preskúmvanej veci. Odvolací súd má za to, že pre nepriznanie trov konania navrhovateľke sú tu dôvody osobitného zreteľa. Tieto dôvody vyplývajú nesporne podľa názoru odvolacieho súdu z príslušnej odvysielanej relácie týkajúcej sa kategórie dôchodcov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová